

две рѹцѣ исосѣ двѣ очи въ вѣчнѣ амѹ-
ка: сирѣчъ подобре человѣкъ да претерпи малко
наказанїе на томъ скѣтѣ, за да полѣчи на оный
царство небесное: защото тѣка може человѣкъ да
направи зло и добро, и отъ тѣка може даси спе-
чели или вѣчна мѹка, или царство небесное: защо
то ко адѣ нема покаянїе, нема прощенїе, нема отъ
тамо избавленїе, сирѣчъ отъ тѣка може человѣкъ
да си приготви некој добринка за тамо.

А най големыйо мѹчитель, дето ще мѹчи то-
гава человѣцы те, ще бѫде на секиго совѣстъта
мѹ, којто ще го грызе като некой червей, и ще
мѹ казва: „**Грѣхоторче!** азъ тебе не те ли со-
„вѣтвѧхъ на онова време да се оставишъ отъ грѣ-
„ховете си, и да се испокѣдовашъ чистосердечно,
„и да се покаишъ, и да помилувашъ сиромасы, да
„пожалишъ сироты, да апѣдисашъ сиротини, да
„предстоишъ на сирачета, да пригледашъ сиромасче-
та, болны, неволны, сакаты и проч.“ Таковы обличи-
тели дѹмы ще да чѹе дѹшата обличаєма и мѹчи-
ма отъ својата си совѣсть, и дѹги таковы юще
пострашны, кои то немогатъ нити да се опишатъ,
нити да се изрекутъ, нити пѫка азъ можемъ да
ги опишемъ, или докажемъ.

Но искамъ да ви размесимъ тамъ препрекор-
бна та разговорка сосѣ радость, сирѣчъ да ви о-
пишемъ и царство небесное, или рай, но и него се
чѹдимъ, какъ ще даго до каже мојо азыкъ, кога-
то є рай не искованна добрина, не изреченна кра-